32ste jaar. — Nrs 97-98. Vrijdag 14 Augustus 1885.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39. te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 14 AUGUSTUS.

Van alles wat.

Het genzenblad is maar altijd aan 't praten over het atheneum van Tongeren. Als men dien suffer wilde aanhooren, zou men zeggen dat al wat in het atheneum zit, felle verstanden en hooggeleerde hollen zijn. Het Sint-Maternus-college is daar niets tegen. Dat is de moeite niet waard om er van te spreken, en daar komt niets uit dat iets waard is.

Ziedaar den onnoozele praat welke de liberale gazet wekelijks aan hare eenvoudige lezers verkoopt.

Wat de liberale gazet er vergeet bij te voegen, dat is dat het college der heeren Josephieten geene roode duit aan de stad kost, terwijl het atheneum met de middelbare school, jaarlijks de schoone som van **achttien duizend vierhonderd franken** aan de lastbetalers kost. De *Psotrijder* is van gevoelen dat het wat duur is voor het nut dat de stad er uit trekt.

De opsteller van het genzending, die alle zatergedagen die flauwe prullen schrijft, hadde niet slecht gedaan, van de prijsuitdeeling aan de leerlingen van het Sint-Maternus gesticht, die verleden woensdag plaats greep, bij te wonen. Hij zou daar heel andere gedachten over zake van onderwijs gekregen hebben.

Onze gansche stad, om zoo te zeggen, woonde deze plechtigheid bij en achtte het zich een geluk hare tegenwoordigheid aan de heeren Josephieten te kunnen toonen.

Onnoodig is het de verscheidene nummers van het programma hier een voor een aan te halen. Een talrijk publiek heeft deze schoone plechtigheid bijgewoond en meermaals de jonge liefhebbers met geestdrift toegejuicht. De stukken voor het orkest, de kantaat, de kluchtliederen en voordens den strijd van koning Hendrik tegen de *Ligue* ons het groot stuk *Henri IV* getiteld, waarin men voorstelde, dit alles werd opperbest uitgevoerd. Toonelspelders van eenen schouwburg hadden zich niet beter van hunne taak kunnen kwijten.

Zulke plechtigheden zijn wel geschikt om den roem van een onderwijs-gesticht uit te breiden. Maar het Sint-Maternus-college heeft geenen lof meer noodig. Het volstrekt vertrouwen der ouders, het altijd groeiend getal der leerlingen, de schitterende uitslagen welke de leerlingen van het Sint-Maternus-college dit jaar voor de universiteitjurys bekwamen, de eerste maal dat zij zich voor die moeilijke proeven aanboden, dit alles is de deftigste lof, welke een onderwijsgesticht kan te beurt vallen.

Laat dan de geuzen maar prullen over zaken van onderwijs. Zoo lang zij niet uit hunne eigene zakken scholen ophouwen, hebben zij het recht niet van te spreken. Het publiek trekt de schouders op van medelijden voor dezen flauwen praat en werpt de geuzen naar het hoofd, het woord waarmede een der liberale dagbladschrijvers onlanks de gansche partij schandvlekte ; *Tous pingres! Allen geldpitsers !*

∴

De prijzen en accessiten van uitmuntendheid in het College der Heeren Josephieten zijn behaald als volgt :

VOORBEREIDENDE CURSUS.

Laagste afdeeling. — 1e prijs Emile Delvoie van Tongeren. 2 Norbert Schaetzen id. 3 Alexis Nicolaers id. — 1 acc. Armand Vandenrydt van Tongeren. 2 Gustave Logmans id. 5 Paul Thys id.

Middelbare afdeeling. — 1 prijs Arnoul Schaetzen van Tongeren. 2 Theodore Jageneau van Bolré. 3 Louis Vandenborn van Tongeren. 4 Jacques Jacobs van Coninxheim. — 1 acc. Louis Penskens van Tongeren. 2 Antoine Leonard id. 3 Joseph Jageneau van Bolré. 4 René Huveners van Tongeren. 5 Jean-Berchmans Paquay id.

Hoogste afdeeling. SECTIE A. — 1 prijs Pierre Fagard van Althoesselt. 2 Pierre Boursky van Herderen. 3 Franz Schaetzen van Tongeren. — 1 acc. Hubert Paulussen van Tongeren. 2 Silvain Prosman id. 3 Jules Moreau id. 4 Ferdinand Delvaux van Rutten en Jean Theunissen van Tongeren.

SECTIE B. — 1 prijs Antoine Martens van Horpmael. 2 Mathieu Daris van Loon. — 1 acc. Lambert Corswarem van Bloir. 2 Albert Hannaert van Beverst en Joseph Lennis van Tongeren.

PROFESSIONNEELE SECTIE.

Zesde. SECTIE A. — 1 prijs Alphonse Smets van Neerpelt. 2 Joseph Arckens van Tongeren. — 1 acc. François Barbe van Boirs. 2 Victor Nassen van Martensslinde.

SECTIE B. — 1 prijs Pierre Vryen van Tongeren. 2 Lambert Vrindts van Millen. 3 Leonard Collaers van Tongeren. — 1 acc. Arthur Huysman van Gent. 2 Lambert Mathéi van Bilsen. 3 François Jeurgens van Tongeren. Oscar Perreau id.

Vijfde. — 1 prijs Joseph Vandenborn van Tongeren. 2 Edmond de Potter van St-Truiden. — 1 acc. Joseph Mourcau van Tongeren. 2 Eugène Callebaut van Hofstade.

Vierde. — 1 prijs Jacques Lipkens van Tongerloo. 2 Charles Lintermans van Remersdael. — 1 acc. François Van den Hante van Thienen. 2 Louis Lesire van Glons.

Derde. — Prijs Joseph Misotten van Heers. — Acc. Jean Pisart van Ruckelingen.

Tweede. — Prijs Edouard Donné van Tongeren.

SECTIE DER HUMANITEITEN.

Zesde. — 1 prijs Joseph Lennis van Tongeren. 2 Armand Denis id. 3 Alberic Ploegmans id. — 1 acc. Pierre Meertens van Vroenhoven. 2 Armand Christiaens van Tongeren. 3 Ernest Op de Beek van Keerbergen. 4 Georges Donckier de Donceel van Verviers.

Vijfde. — 1 prijs Henri Collard van Louvegné. 2 Albert Elens van Kersbeek. — 1 acc. Henri Comté van Tongeren. 2 Joseph Bollen id. 3 Charles Gielen van Bilsen.

Vierde. — 1 prijs Emile Paquay van Bilsen. 2 Eugène Licops van Tongeren. — 1 acc. Alexandre Sauveur van Slins. 2 Jean Derriks van Ruckelingen.

Derde. — 1 prijs Henri Merkelbach van Tongeren. 2 Albert Dupont van Fart. 3 Joseph Peeters van Neeroeteren. — 1 acc. Cyrille Maes van Puers. 2 Oscar de Donnea van Tongeren. 3 Joseph Massa id. 4 Camille Van Bulck van Terhagen.

Tweede. — 1 prijs Henri Pirson van Tongeren. 2 Constant Schreiber id. 3 Joseph Delvoie id.

Rhetorica. — Prijs Edouard Hallet van Houffalize. — 1 acc. Eugène Stiels van Maeseyck. 2 Joseph Comté van Tongeren.

—

Opgave van de graden bekomen door de leerlingen van het laatste jaar voor de universiteits jurys en in het Seminarie.

1e *proef van het examen van candidatuur in wijsbegeerte en letteren :*

M. Simon Deploige van Tongeren, met onderscheiding.

M. Joseph Slegers van Tongeren, met onderscheiding.

2e *proef van het examen van candidatuur in wijsbegeerte en letteren :*

M. Simon Deploige van Tongeren, met voldoening.

1e *proef van het examen van candidaat-notaris.*

M. Isidore Jadoulle van Tongeren, met onderscheiding.

M. Jean Jageneau van Bolré, met voldoening.

M. Joseph Paquay van Tongeren is primus uitgeroepen in wijsbegeerte in het Seminarie van Sint-Truiden.

∴

De brusselaars klagen steenen uit den grond over den voortdurenden « doodengang » van den handel aldaar. 't Zal niet beteren. Brussel verdient te horen voor al zijn onrecht en zijne schanddaden, voor al zijne ondankbaarheid tegenover de landgenoten die hen deden leven en die zij niettemin op 7 september bestolen en vermoordden ! De les is misschien hard maar zij is verdiend !

∴

De liberalen schreeuwen altijd dat de katholieke of vrije scholen niets weerd zijn. Die vrije scholen mogen thans deel nemen aan de prijskampen voor het lager onderwijs. En wat gebeurt er ? Op alle wijzen hebben de liberale bestieren dat willen verhinderen en dwarsboomen. Ze zijn bang van die scholen, zij die noglans beweeren dat de vrije scholen niets weerd zijn ! Als ze niets weerd zijn, waarom dan niet gewillig de gelegenheid waargenomen om dit te bewijzen ? Men ziet het : de liberalen zijn laf in alles !

∴

Een duitsch blad van Berlyn meldt : dat meester Frere van zin is zich toekomende jaar van alle politiek te verwijderen. 't Is misschien omdat men hem als hoofdman over boord heeft gesmeten en Bara in zijne plaats gesteld ? De gekrenkte hoogmoed is moeielijk te genezen.

∴

De cholera blijft op eene verschrikkelijke wijze woeden in Spanje. Reeds 40,000 personen zijn aan de pest bezweken. En alles ontbreekt daar om de wreede ziekte met welgelukken te bestrijden : geneesheeren, apothekers, lijkbegravers, enz. De rijke familien gaan vluchten in plaats van het volk te helpen. Alleen de priesters en kloosterlingen gaan als helden te werk. En als de pest voorbij is, zal men ze weer beschimpen op zijn gewoon !

∴

De kopstukken der geuzerij willen wederom oproer verwekken in het land.

De verenigde kieswetten zijn door het vroeger verjaagd geuzenministerie schandelijk en valschelijk vermiekt en zoodanig onduidelijk gemaakt, dat de beroepshoven alleen, om zoo te zeggen, haas speelden over de torpassing der artikels der kieswet, in de duizende rechtsinspanningen die jaarlijks over kieskwestien voor haar gebracht werden.

Verleden jaar waren er niet minder dan 15,000. Zulken schandelijken toestand moest opgehouden, en wij bedanken het ministerie, dat aan de knoeierijen, die de geuzen aan de kieswetten hebben toegebracht, een einde gebracht heeft, met vaste bepalingen aan verscheidene der betwiste artikelen te stellen.

Zoo kon een officier kiezer zijn op twee, drij plaatsen ; een schipper van hetzelfde.

De klerken die 1000 frank winnen, kwamen vertellen dat zij jaarlijks nog 25000 frank drinkgeld wonnen ; dit bij hunne pree gevoegd, maakt 3500 frank, zoodat zij een patent konden nemen van kamerkiezer.

Zoo zijn er nog al andere. Welnu, de officiers, de schippers, reizigers, enz. krijgen nu eene vaste kiesplaats, en de klerken moeten met de boeken in de hand kunnen laten zien, van wie zij die 2500 frank drinkgeld ontvaagen. Op die wijze houdt alle bedrog op, en krijgt de kieswet eene vaste bepaling, waarnaar het beroepshof zich moet gedragen.

Welnu, om die goede en rechtveerdige daad roepen de geuzen : revolutie !

Ziedaar, medeburgers, de partij aan 't werk, die u altijd komt spreken van rust, vrede en voor-uitgang !

Indien die kerels niet kunnen zegenpralen dan door bedrog, is het eenieder verloden hen dat bedrog te beletten op straf van oproer.

Nooit zegepraalden zij in eene kiezing, nooit werden zij meester van den Staat, dan door bedrog, leugen en omkooperij.

Ha, liberalen, het land oordeelt u streng. Meer en meer zal het volk u haten, meer en meer zal de verachting van elk vrij man u volgen.

Gij zijt niet meer alleen papenvreters, neen, gij zijt nog verdedigers van het bedrog, opruiers tot de revolutie !

∴

« Weg met de pastoors ! » is thans de kreet der liberalen geworden, en in alle omstandigheden is het vooral tegen de pastoor dat zij het gemunt hebben.

Wordt er ergens eene toelage verleend om eene kerk recht te houden ; wordt er, in eene volkrijke parechie, een onderpastoor genoemd, dan roepen ze : alles voor de pastoors ; aan de pastoors alle voorrechten ! »

En, och heere ! als men die felle voorrechten wat van dichtbij beschouwt, zijn we wel overtuigd dat er weinige liberalen zouden meer opgezet zijn.

Gebeurt ergens een ongeluk, 't is naar den pastoor dat men loopt ; bevindt zich iemand in nood of gebrek, 't is bij den pastoor dat hij komt aankloppen ; valt er iemand ziek, 't is de pastoor die met den geregesheer bij het ziekenbed staat ; op alle uren van den dag en van den nacht mag men hem bij het sterfbed van den rijksten burger zoowals van den armoedigsten man roepen, altijd moet hij gereed staan.

Breekt er eene besme telijke ziekte los, zooals de cholera thans in Spanje, dan ziet men vooral waarin de *voorrechten* der pastoors bestaan ; ied r slucht de besmettiag ; de pastoor integendeel moet ze te gemoet, hij bezoekt en troost de eilendige zieken en is dikwijls verplicht zelfs hunne lijken ter aarde te bestellen.

Ziedaar het ambt, die *voorrechten* van den priester ; wij twijfelen sterk of wel een der liberale schreeuwers den moed zou hebben zulk postje te aanveerden.

∴

Als 't maar waar is ! De fransche gazetten vertellen dat president Grevy er toekomende jaar met pak en zak zal van door trekken ! Moeten wij het gelooven dan is men reeds op zoek achter een nieuwen !

Dat papa Grévy dat in een oogenblik van gramschap nog zou kunnen gezeid hebben, is geloofbaar ; maar dat hij gevolg zal geven aan zijn gezegde, dat kunnen wij met aannemen. Immers, hij zou moeten zijn schoon paleis verlaten en geen millioentjes jaarlijks meer opstrijken van den Staat.

∴

Sedert eenige weken houden de socialistische en republiekeinsche dagbladen niet op, tot groote ergernis van het publiek, den koning aan te randen en ondertusschen blijven de parketten werkeloos, als of de wet deze soort van misdrijven niet strafte.

Het geldt een der eerste belangen van de natie, den eerbied van het vorstelijk gezag. Men zou zeggen dat de parketten slapen en nog hooren of zien. Ondertusschen wordt het misdrijf overal begaan : in de dagbladen, in de straten, in de aanbetten der tramwegen. Die zakentoestand moet ophouden.

Sommigen beweren dat de koning, de aanvallen verachtende, bevel gegeven heeft aan de parketten om de daden niet te vervolgen die hem zouden kunnen treffen. Wij begrijpen deze voorbehouding en in andere omstandigheden zouden wij den koning luide loven, omdat hij zoo goed begrijpt wat hij aan zijne waardigheid verschuldigd is. Maar deze aanvallen gaan verder dan de persoon des konings ; zij doen het gezag verliezen van het monarchiek beginsel, door mannen van regeeringsloosheid en wanorde, die alle koningdom voorstellen als eene bron van verdierlijkheid en zedenbederf, straffeloos te laten.

Een hooger belang dan de persoon des konings is in de kwestie betrokken. Het geldt te weten of men in ons land straffeloos den eerbied van het monarchiek beginsel mag ten onder brengen, en of men de waardigheid zan den troon en het gezag van het koningdom mag vernietigen.

Deze schandelijke aanvallen, ongestraft blijvende, ondanks de inblagingen dergenen die ze begaan, doen in de ziel van 't volk, een onherstelbaar kwaad aan de monarchieke zaak, waarvoor België solidair is.

Als Zijne Majesteit vraagt om zich niet te bekommeren met hetgeen zijn persoon betreft, heeft hij het recht om gehoorzaamd te worden, maar als het misdrijf de levensbelangen van België kraakt, dan heeft men het gerecht al zijne vrijheid en bevindt het zich voor eenen grooten plicht.

Wij vragen dat het gerecht dien plicht vervulle, zonder overdreven ijver, maar ook zonder zwakheid.

En wij kennen te wel den politieken geest van den opvolger van Leopold I, om te gelooven dat, ondanks de persoonlijke vervelingen die voor hem zouden kunnen voeien uit deze vervolgingen, hij zal weten te zeggen aan het gerecht, gelijk zijn doorluchtige vader in eene andere omstandigheid : « Ik verbiegenwoordig e n *beginsel*, dat voor mijn volk een onderpand van veiligheid en geluk is ; en het is mijn plicht als koning het te verdedigen ! »

Wereldtentoonstelling van Antwerpen.

Onze gewone luiefaisseling over de wereldtentoonstelling ontbreekt aan deze week. De volgende bijzonderheden zijn ontleend aan het *Handelsblad*.

Verscheidene kassen met glas gedekt, zijn gevuld met horlogies van verschillende grootte. Wij zien er die nauwelijks de grootte van een muntstukje van twee centiemen hebben ; zij zijn in damessieraden aangebracht. Wij zagen er een in de handgreep van eenen wandelstok. Daarentegen zagen wij er van gewone en bijzondere grootte, die seconden, minuten en de phasen der maan aanduiden. Ook zijn de horlogies in verschillende landen gebruikelijk tentoongesteld, als merkweerdigheid maken wij melding van een sieraad, waarop eenige diamanten, in eene voortdurende snelle beweging, doorheen wenteelen.

Frankryk heeft 15 inzenders voor horlogien, waaronder zeer schoone chronometers en gewone horlogies te vinden zijn. België telt 15 inzenders.

Wij maken melding van de merkweerdige penduul van A. Hombergen te Antwerpen, welke jaarlijks een maal wordt opgewonden en door hare justheid van bewerking niet meer dan eenige sekonden per jaar verloopt, waartoe de verschillende stangen aan den slinger veel bijdragen, daar die zoo zijn ingericht dat zij onder alle warmtegraden even lang blijven. Op de wijzerplaat is een kalender aangebracht die de datums, dag en maand aanwijst en op zoodanige wijze dat de

---

LENORA

OF

EEN VOORBEELD VAN KINDERLIEFDE

(4e VERVOLG.)

Wie was nu gelukkiger dan Lenora ? Zij dacht aan geene rust. In de laatst verloopen dagen had zij, uit hoofde van al die drukte, haren dierbaren vader slechts eenige oogenblikken kunnen zien en nu kon zij een geheelen dag aan hem toewijden ! Reeds lang te voren had zij alles uitgedacht en was alles voorbereid om zijne ellende te verzachten. Anna, hare vriendin, die haar dikwijls kwam bezoeken en met alles bekend was, had van hare ouders een nieuw hemd en een paar kousen medegebracht. Thans kon Lenora dit zonder vrees aan haren vader brengen. Zij nam ook eene kom lauw water, zeep en eenen handdoek mede en begaf zich vreugdevol naar de gevangenis. Zij zette een en ander op de steenen tafel, gaf haren vader den sleutel om het slot zijner boeien te openen, omhelsde hem en ging daarna heen, er bijvoegende dat zij weldra zou terug zijn en dien dag lang met hem zou kunnen spreken.

— Ik gevoel mij gansch verfrischt en opgeruimd zeide Rykhart, toen Lenora na verloop van een uur terugkwam om het waschwater te halen.

— Dit doet mij genoegen, lieve vader, antwoordde het meisje, en nog opgeruimder zult gij wezen, als gij deze krachtige vleeschsoep zult genuttigd hebben.

Dit zeggende, plaatste zij de kom bij haren vader en beloofde hem van op het middaguur weder te zullen komen, daar zij intusschen nog hoognoodige zaken had te verrichten.

— Edelaardig kind ! zegde Rykhart, van vreugde weenende, toen hij alleen was. Hoe goed hoe lieflijk zijt gij toch jegens uwen vader !

Toen een paar uren later Lenora met een smakelijk soenmaal, eenige ververschingen en beddegoed in de kerker bij haren vader kwam, vroeg deze :

— Zeg mij toch eens, mijne dochter, hoe komt gij in uwe armoede aan dit alles ?

— Lenora antwoordde dat de kleedingstukken van den goeden Steyler voortkwamen, en dat zij zich het overige had aangeschaft van hare huurpenningen en de looien die de gasten van Godfried haar voor het openen der poort hadden gegeven. Doch dat zij zelve hare beddeskens en haar hoofdkussen aan haren vader had afgestaan, daarvan het het goede meisje zich niets ontvallen.

— O mijne dochter, zegde de vader in verrukking, terwijl hij een traan van zijne wangen vaagde, hoeveel genot en vreugde verschaft gij mij ! Waarlijk de kinderliefde kan het levenspad der ouders met bloemen bestrooien en eene akelige gevangenis in een paradijs herscheppen. God zal u voor uwe liefde loonen !

VIII.

Terwijl Rykhart zooveel troost in de kinderliefde zijner dochter vond, die alleen slechts voor hem leefde en hem dagelijks de eene of ander verkwikking bracht, was er op Salzburg veel veranderd. Tot dusverre was Godfried's kasteel een verblijf van vreugde geweest, maar thans was de rampspoed, die zelfs door gegrendelde poorten dringt, ook daar in die prachtige zalen gekomen. De tijdingen aangaande den oorlog dien Godfried uit overmoed tegen een machtigen ridder en diens bondgenooten had ondernomen, waren zeer ongunstig. Godfried was gekwetst, van al zijnen krijgsvoorraad beroofd geworden en bijna gevangen genomen. In het ver van daar verwijderd kasteel van een zijner mabestaanden lag hij ziek tengevolge zijner wonden en verkeerde in een gevaarlijken toestand. Door die op elkander volgende slechte tijdingen werd zijne echtgenoote zoo diep geschokt en bedroefd dat zij bedenkelijk ziek werd.

Tot in de kleinste lijzonderheden had Lenora dat alles van de vrouw des portiers vernomen. Zij verhaalde aan haren vader al het voorgevallene, welke zulks met aandacht aanhoorde en zeide :

— Mijn kind, gij weet dat Godfried mij onverdiend heeft gehaat, mij onverdiend in dezen kerker heeft geworpen en mijn hart wreed doen bloeden heeft ; en nochtans haat ik hem niet en schep ik geene vreugde in zijnen rampspoed, die hem en zijne gemalin heeft getroffen. Ja, o God, vervolgde hij, terwijl hij de hand op het hart legde en zijne oogen ten hemel sloeg, gij weet het, als ik mij te midden van het strijdgewoel tusschen de vijandelijke zwaarden zou werpen om hem het leven te redden, al moest ik er het mijne voor ten offer brengen. En gij, Lenora, als gij weer geluk en welvaart genoot, maar Godfried's echtgenoote en kinderen in ellende geraakten en uwe hulp afsmeekten, dan zoudt gij ook, geloof ik, die jammerende moeder, die weenende kinderen, welke ons nooit iets misdeden, niet helpeloos laten vertrekken.

— Ik zou hen liefderijk bijstaan, vader, antwoordde Lenora gerneerd ; ik zou hen welgemeend helpen en van harte alles met hen deelen wat ik bezat.

IX.

Een liefelijke herfstdag was aangebroken. De zon was helder opgekomen en scheen zoo vriendelijk tusschen de hooge muren van den burg, dat alles scheen te herleven. De lieden van het kasteel waren naar het veld gegaan, om het overschot der veldvruchten binnen te halen. De kindermeid, Louiza genaamd, was na het middagmaal met de drij kinderen van Godfried op het slotplein gekomen, waar zich eene prachtige bron bevond, die door een fraai steenen muurtje was omgeven. Die bron was bijzonder diep, zoodat eenige minuten noodig had om den grooten eemer naar omhoog te halen door middel van een daartoe aangebracht rad. Zij was omringd door een groot, rond grasperk, waarvan het liefelijke groen zeer fraai uitkwam op het bestrate plein, en door een kring van kwalsterbloemen.

Op dat oogenblik waren de drij kinderen op het grasperk bij de bron aan 't spelen. De kleine meisjes, Emma en Rosa, vermaakten zich met naar de scharlakenroode kwalsterb-zien te zien en er eenige trossen af te breken ten einde er een armband van te maken. Rudolf, de kleine jongen, wierp tot tijdverdrijf steentjes in den put en luisterde dan met aandacht totdat hij ze in het water hoorde plonzen. Toen dat spel hem begon te vervelen, en hij zich een wenig van de bron had verwijderd, kwam er een vogeltje aanvliegen, ging op den rand van den eemer zitten en vloog er weldra in om te drinken.

Nauwelijks had Rudolf dat gezien, of hij klauterde op het steenen muurtje dat de bron omgaf, stak zijn arm en naar den eemer uit, hoog voorover, verloor het evenwicht en stortte in de vreeselijke diepte neder...

Zijne beide zusterkens, welke dit zagen, hieven hartscheurende jammerkreten aan. Op dit geschreeuw kwam Louiza, de kindermeid, die zorgeloos zich op eenige stappen van daar bevond, verschrikt toegesneld. Tegen alle verwachting hoorde zij het knaapje in den put nog schreeuwen en om hulp roepen. Zij zag naar beneden en ontdekte dat hij op eene groote diepte met een slip zijner kleederen aan een der haken van den muur was blijven hangen. Radeloos stond zij daar, zonder te weten wat zij zou aanvangen. Hare meesteres lag nog ziek te bed en kon hare kamer niet verlaten ; de overige bewoners van het kasteel waren op het veld. Siddernd van ontsteltenis en doodsblock sloeg het meisje wanhopig de handen in elkander en riep onder luide jammerkreten Jesus en zijne H. Moeder ter hulp.

Door kwam Lenora op het hoogen van al dat angstgeschrei, plotseling toegesneld. In een oogwenk zag zij wat er gebeurd was.

— O, spoedig ! riep zij tot de kindermeid, help mij in den eemer klimmen en laat hem dan voorzichtig maar beneden dalen tot dat ik *halt !* roep. Hoort gij mij roepen : *trek omhoog !* begin dan den eemer weer op te winden. Luister goed en verlies den moed niet ! Met Gods hulp hoop ik het kind te redden.

Een blik vol vertrouwen ten Hemel slaande, bevel Lenora zich in Gods bescherming en klom in den eemer. Bevend en bibberend van koude kwam zij eindelijk in de nabijheid van den knaap, die nog immer krermend om hulp riep. *Halt !* riep zij van uit de diepte naar omhoog, en de eemer bleef hangen. Nu deed zij haar uiterste best om het kind met hare armen te omvatten en het van den haak los te maken ; doch daarin gelukte zij niet daar zij het vrije gebruik van hare beide armen niet had, terwijl zij er altijd eenen om de ketting moest geslagen houden om niet in den afgrond te storten. Het kostte zwert kwam van angst haar op het voorhoofd perelen. Zij smeekte met de verigste verwchtingen tot God, dat hij haar in den moeielijken en bangen nood niet mochte verlaten. Eindelijk gelukte zij er in. Zij nam het knaapje op haren arm, betwrkt de beide handjes om haren hals kleinde, als vreesde het nog altoos te zullen vallen. Thans riep Lenora : *trek omhoog !* en dadelijk begon de kindermeid den eemer op te winden.

Bij het vernemen der jammerkreten op het kasteelplein was de zieke moeder voor het raam